

Minnesord över bortgångna ledamöter

av Erik Rossander

Avdelningen för lantkrigs- vetenskap

Överste 1. gr Bengt Olof Hjalmar Rooth Sjöberg gick bort den 7 maj 2010. Närmaste anhöriga är hustrun Margareta, född Wilson, och barnen i tidigare äktenskap Tuss, Fredrik och Olof med familjer.

Bengt Sjöberg föddes i Västerås 1925 av översten Olof Sjöberg och dennes hustru Margit, född Rooth. Han tog studenten i Umeå och blev sedan officer vid Upplands regemente i Uppsala 1948. Han trivdes gott med trupptjänsten men förberedde sig samtidigt för högre utbildning genom att studera språk och historia. Redan 1955 kom han in på dåvarande Krigshögskolan och lämnade den två år senare som en av de främsta. Han arbetade därefter på Arméstaben 1958–65 och gjorde FN-tjänst på Cypern 1965. 1967–72 var han på Forsvarsdepartementet där han blev byråchef 1971. Arbetet där rörde det nya ekonomi- och planeringssystemet, FPE, som sågs som den perfekta planeringsmetoden av myndigheterna men som betraktades med viss misstro ute på fältet. För den insatsen blev han samma år belönad av KKrVA ur den Albergerska fonden och med KKrVA belöningsmedalj.

1972 flyttade Bengt Sjöberg till Sollefteå som bataljonschef och 1973 utnämndes han till överste och regementschef för Västernorrlands regemente, befordrades till överste av första graden 1982 och flyttade samtidigt till arméstaben som sektionschef.

1985 lämnade han den aktiva tjänsten, men fortsatte som sakkunnig på Forsvarsdepartementet 1985–89, var styrelseledamot av Statens Försvarshistoriska Museer 1984–97 och hade även andra uppdrag.

Bengt Sjöberg hade många intressen där historia, natur och kultur var särskilt framträdande. Han reste tillsammans med hustrun Margareta i husvagn i Väst- och Östeuropa, Turkiet, Balkan och Medelhavsländerna och besökte historiskt och kulturellt intressanta platser. Överallt samlade han fröer och sticklingar vilka sedan fick växa och bidra till den fantastiska trädgård som Bengt Sjöberg ömt vårdade. Särskilt månade han om sina rosor.

Han var också en flitig författare av både militär facklitteratur och civila kulturella skrifter som t ex en bok om den sjöbergska släkten, *Rötter i Anundsjö* 1999. Hans forskning resulterade också i boken *Prästsläkten Andrae från Småland*, 2001, en släkt där Margareta har sina rötter, och en bok 2005 rörande kompositören och militärmusikern Frans Sjöberg, hans liv och verk, med tillhörande CD-skiva med tonsättarens musik.

Bengt Sjöberg var en rikt begåvad person som hade en stor arbetskapacitet och uthållighet. Även i trängda lägen arbetade han metodiskt, analyserade problemen och lyssnade på intressenter. Han hade alltid en balanserad framtoning även när det blåste snålt, antingen på regementet under det oroliga tidiga 70-talet eller när han skulle lansera det nya FPE-systemet.

Bengt Sjöberg invaldes i Kungl Krigsveten-

skapsakademien 1978 och var ordförande i Avd I 1987–94.

Överste Nils Erik Österlund avled den 19 oktober 2009. Han efterlämnar hustrun Inga-Brita, född Nyström och barnen Göran och Helén med familjer.

Han föddes i Stöde 1924 och var son till hemmansägaren Karl Österlund och dennes hustru Sonja. Han blev volontär vid Livregementet till häst som 17-åring och fortsatte sedan till Försvarets läroverk, där han tog studenten 1948 och blev officer vid Norrlands dragoner året därpå. Tiden som volontär var ibland hård, och han berättade långt senare i en bok om K1 att befälet betraktade äldre kamraters uppfostran som ett värdefullt komplement till utbildningen. Denna uppfostran, som säkert ibland var något vi skulle kalla pennalism, väckte hans intresse för ett annorlunda ledarskap och modern utbildning.

Efter en mycket uppskattad trupptjänst, där hans nytänkande och pedagogiska intresse fick fritt spelrum, genomgick han Krigshögskolans stabskurs 1958–1960 och tjänstgjorde därefter som generalstabsofficer vid milostaberna i Boden och Kristianstad och i Försvarsdepartementet, som lärare vid Militärhögskolan och Försvarshögskolan och i trupptjänst vid Kronobergs regemente och vid Dalregementet, där han blev utbildningsofficer 1972. 1973 utnämndes Nils Österlund till överste, stf regementschef och försvarsområdesbefälhavare.

1978 kallades han av arméchefen Carl Eric Almgren till arméstaben för att ge sig i kast med två omfattande utredningar om respektive trupputbildning och ledarskap. Arbetet ledde bland annat fram till försök med gruppinriktad utbildning och till även civilt uppmärksammade läroböcker i ämnet, som utgjorde grund för utbildningen i den nya befälsordningen som startade 1980. 1984 lämnade Nils Österlund armén med pension men han var även i fortsättningen mycket aktiv. Han deltog bland annat i försvars-

debatten med flera inlägg om säkerhetspolitiken, men framför allt fick han tid för sitt stora idrottsintresse.

Han blev sålunda vid sin pensionering ordförande i Svenska skidförbundets backhoppningskommitté, sannolikt i kraft av ett framgångsrikt tävlande i grenen i ungdomen. Då var han också aktiv i friidrott, framför allt löpning 100 meter och simning. 1937 deltog han i skolorndomens tävlingar och blev visserligen utslagen i bröstsimmet som han anmält sig till, men han vann frisimmet, som han aldrig lärt sig, men som hans tränare i smyg satt upp honom för. Han var också under 50-talet en mycket framgångsrik ryttare i främst banhoppning.

Han utvecklade också sitt engagemang i föreningslivet som ledamot av styrelsen för Sveriges Pensionärs Riksförbund och ordförande i K4 kamratförenings stockholmsavdelning 1989–96. Fritiden ägnade Nils Österlund till stor del åt sitt älskade Stöde där han hade ett fritidshus. Där fick han tid och ro att ägna sig åt forskning kring hembygden och att odla sitt stora historieintresse som bland annat ledde till att han var handledare vid studiecirklar i historia och EU-kännedom inom Vuxenskolan 1989–2000.

Nils Österlund invaldes i Krigsvetenskapsakademien Avd I 1971.

Avdelningen för sjökrigs- vetenskap

Generallöjtnant Carl Gunnar Eklund gick bort den 11 januari 2010. Hans närmaste är sönerna Carl, Nils och Bertil med familjer.

Han föddes i Stockholm 1920 av löjtnanten Carl Eklund och hans hustru Sally. Som barn i en underofficersfamilj vid kustartilleriet fick han tidigt flytta runt mellan olika garnisonsorter men han tog studenten i Stockholm 1938. 1941 blev han fänrik vid kustartilleriet och fick under sina första år tjänstgöra vid förband med hög beredskap i Stockholms ytterskärgränd.

Han hade ett starkt tekniskt intresse och ge-

nomgick dåvarande Sjökrigshögskolans stabs- och artillerikurs för att därefter bli lärare där. 1958 blev han chef för försvarsstabens forskningsavdelning och gjorde sedan en snabb karriär, bland annat som stabschef vid KA-inspektionen, blev överste och chef för Gotlands kustartilleriförsvar med KA 3 1962, för att redan efter två år bli chef för Norrlands kustartilleriförsvar jämte örlogsbas Nord och KA 5. 1966 blev han chef för Nedre Norrlands militärområdesstab, och han befordrades till generalmajor och marinestabschef 1970. 1972 blev han försvarsstabschef och generallöjtnant och slutligen militärbefälhavare i Östra Militärområdet 1976, en befattning han behöll till dess han lämnade den aktiva tjänsten 1982.

Hans integritet och breda kunskaper togs tillvara av Sveriges nedrustningsdelegation i Genève 1963–65 och som militär expert i 1972 års försvarsutredning.

Gunnar Eklund var en officer med tydligt men vänligt och välvilligt ledarskap då han visade stor omsorg om alla kollegor, äldre som yngre. Han brukade definiera sin ledarskapsstil med att säga att ”alla människor är olika – därför är det djupt orättvist att behandla alla lika”. Han var enligt ledamoten Carl Björemann ”en rak chef i en något snårig och svårstyrd försvarsstab”. Det fick han också visa genom att hantera IB-affären som briserade under hans cheftid.

Gunnar Eklund var mån om de yngre officerarnas utbildning och fostran och var under prins Bertil fungerande ordförande i Sveriges Militära Idrottsförbund 1972–84. Efter sin pensionering arbetade han vidare som ordförande i Officersföreningen för äldre officerare och i Föreningen Pensionerade Officerare. Han var också förtroendevald kommunpolitiker i Danderyd 1983–88.

Gunnar Eklund var en flitig skribent bland annat som medarbetare i boken *Öst, Väst och Vi* 1957, redaktör för *Tidskrift för KA* 1954–60 och som författare till ett hundratal debattartiklar i dags- och fackpress.

Utöver sitt engagemang för hela Försvars-

makten var han ända till slutet djupt fäst vid sitt eget vapenslag. Han höll sig informerad och älskade att träffa gamla kamrater som i sin tur uppskattade hans kloka råd och lärrika minnen. På sin fritid arbetade han gärna i sin trädgård där hans rhododendron var en källa till stolthet. Sönen Nils för det arvet vidare i samma hus i Danderyd.

Gunnar Eklund invaldes 1962 i Kungl Örlogsmannasällskapet och 1966 i Kungl Krigsvetenskapsakademien där han var ordförande i Avd II 1970–72 och styresman 1982–85.

Han erhöLL KKrVA minnesmedalj och ett stort antal andra utmärkelsetecken.

Vicemiralen Per Yngve Rudberg gick bort den 9 maj 2010. Hans närmaste är hustrun Kjerstin, född Oredsson och sönerna Jan, Sven och Lars samt sonhustrun Ann-Katrine med familjer.

Han föddes i Vänersborg 1922 och var son till biskopen Yngve Rudberg och dennes hustru Margit. 1941 tog han studenten i Uppsala och sökte sig till flottan där han blev fänrik 1944. Under de första sex åren var han sjökommenderad och gick sedan Sjökrigshögskolan 1952–53, arbetade som en mycket uppskattad lärare där och tjänstgjorde därefter på marinestaben. 1959–60 genomgick han Ecole Supérieure de Guerre Navale i Paris och fortsatte sedan med Cours Supérieur Interarmées 1960. Åter i Sverige blev han, efter stabs- och sjötjänst chef för 1. Jagarflottillen under hela tre år till 1970. 1973 utnämndes Per Rudberg till konteramiral och chef för Nedre Norrlands Militärområde där han tillförde en marin dimension till det så armébetonade milöt.

1978 befordrades Per Rudberg till viceamiral och chef för marinen, CM. Han var övertygad om att marinen borde tillmätas en större betydelse i vårt försvar och han argumenterade för detta i militärledningen. Samtidigt utsattes Sverige för upprepade undervattenskränkningar och CM tvangs att lägga om beredskapssystemet för att

kunna möta hoten. Flottan gick från att vara en skolflotta till att bli en beredskapsflotta och kustartilleriet började med en ständig bevakning av känsliga områden. Ny materiel anskaffades och Per Rudberg kunde sammantaget lämna en kvalitativt stärkt marin när han avgick 1984.

Chefen för marinen var tillsammans med sina kollegor ur armén och flygvapnet också ställföreträdande ÖB, men Per Rudberg utsågs dessutom till att vara ÖB i exil, med kontor i London, om landet skulle invaderas.

Mycket i Per Rudbergs väsen var säkert präglad av hans ursprung i ett prästhem. Han hade en stark etik och ansåg att sanningen alltid skulle vara vägledande och man skulle aldrig svika ett förtroende. Han hade stor empati och försökte alltid sätta sig in i andras situationer, även om han ibland hade svårt att ta till sig att andra kunde ha rätt, även om de inte delade hans uppfattning. Han var inte de hårda nypornas man och han försökte undvika konflikter och litade hellre till sitt intellekt än till starka ord. Privat var han en glad sällskapsmänniska som kunde agera lekledare och underhållare. Han uppnådde en position som ”Grand Seigneur” inom den militära ledarkretsen.

Per Rudberg publicerade tillsammans med Anders Lindberg boken *Ebbe Carlsson-affären – ett svenskt Watergate* 1988 och *Vår beredskap – var den god?* 1996 med Göte Blom. Han var sjömilitär medarbetare i *DN* 1957–59 och i olika militära tidskrifter 1963–73.

Efter sin pensionering bosatte sig Per Rudberg på Värmdö där han ägnade mycket tid åt kyrkoförsamlingen som kyrkvärd och förtroendevald. Även Rotary låg honom varmt om hjärtat.

Per Rudberg invaldes i Kungl Örlogsmannasällskapet 1967 och i Kungl Krigsvetenskapsakademien 1967 samt i Academie de Marine Paris 1973.

Han innehade ett stort antal ordnar.

Avdelningen för luftkrigsvetenskap

Generallöjtnant Lars-Erik Englund gick bort den 19 oktober 2010. Hans närmaste är hustrun Birgitta, född Mårdstam, och barnen i ett tidigare äktenskap Stefan, Dan och Louise.

Lars-Erik Englund var dalkarl, född i Orsa 1934 av Gunnar och Berta Englund. Hans karriär inom flygvapnet startade 1952 med grundläggande flygutbildning som ledde till anställning som fältflygare 1953. Han genomgick Försvarets läroverk och tog studenten 1957 och officersexamen året därpå med placering vid Skånska flygflottiljen i Ängelholm. Hans karriär fortsatte med vidareutbildning varvat med flyg- och stabstjänst. Han genomgick dåvarande Militärhögskolans högre stabskurs 1966–68 och placerades på försvarsstaben till 1975 då han började på Försvarsdepartementet för att 1977 flytta över till flygstaben. I alla dessa befattningar arbetade han med studie- och planeringsfrågor där hans intellektuella kapacitet och goda omdöme kom till sin rätt. 1979 blev han överste och chef för F 16 i Uppsala, generalmajor och chef för Milostab Övre Norrland 1983 och generallöjtnant och militärbefälhavare där 1986. Två år senare utnämndes han till chef för flygvapnet – han var ett lysande exempel på en framgångsrik fältflygare!

Lars-Erik Englund älskade att flyga och han ansågs vara en av flygvapnets skickligaste J 29 Tunnan-piloter. Så var han också medlem i den exklusiva kretsen TTT = Tusen Timmar Tunnan. Redan i 35-årsåldern drabbades han dock av Bechterews syndrom som senare tvingade honom att avstå från att flyga flygplan med kaptulstol. Detta måste ha varit oerhört tungt för honom men utåt märktes det inte; han fortsatte att var den lågmälda, humoristiske och intellektuellt briljante man han alltid varit. Hans humor var litet underfundig liksom hans inlägg i debatterna han gärna deltog i. Det gjorde att hans meningssmotståndare ofta kände sig konfunderade, även om de i de flesta fallen till slut tvangs erkänna hans överlägsna analytiska förmåga.

Som chef var han omtyckt och respekterad. Detta blev särskilt märkbart under hans fortfarande positivt omtalade tid som MB ÖN och som C FV. Han strävade att hålla kontakt med all personal, även som C FV med bland annat en särskild video-hälsning till förbanden inför jul och semesteruppehåll, där hans allvarsord och humoristiska inslag väckte stor uppskattning.

Lars Erik Englund hade en stor social förmåga. Han kunde deklamera verser och avsnitt ur svenska klassiker och hans sånger var allmänt uppskattade. Han ingick som en mycket uppskattad medlem i en av ledamöterna Bengt Gustafsson och Bo Rybeck initierad något studentikos bio-klubb.

På sin fritid försökte han ladda batterierna genom att umgås med familjen men också åt att lösa korsord och att snickra, bland annat på det sommarhus i Herräng han byggde tillsammans med barnen. Hans intressen ger en god bild av hans karaktär.

Efter sin pensionering arbetade han bland annat som rådgivare både inom försvarsindustrin och också den akademiska världen, främst Linköpings universitet.

Lars-Erik Englund invaldes i Kungl Krigsvetenskapsakademien Avd III 1983.

Avdelningen för militärteknisk vetenskap

Översten av första graden Hans Ulfhielm avled den 4 januari 2010. Han sörjs närmast av Anna-Britt, född Lundman, och sonen Anders och dottrarna Anna och Karin med familjer.

Han föddes i Öjebyn 1924 som son till flottningsskammern Robert Ulfhielm och dennes hustru Tekla.

Hans Ulfhielm tog studenten i Skellefteå 1943 och blev fänrik vid Bodens artilleriregemente 1946. 1952–54 genomgick han den vapentekniska linjen på dåvarande Krigshögskolan och blev teknisk stabsofficer med placering vid arméförvaltningens fordonsavdelning. Med undantag för

trupptjänsterna blev han fordonsavdelningen trogen under resten av sin aktiva tjänst och han blev en självklar auktoritet inom sitt område. Huvuddelen av tiden rörde en till sin omfattning historisk anskaffning av stridsfordon för armén som han ledde som projektledare. En utomordentlig förberedelse för detta fick han genom att 1957–58 genomgå den engelska School of Tank Technology.

1974 blev han överste, överingenjör och chef för Stridsfordonsbyrån vid FMV. Samtidigt utsågs han till projektledare i Sverige för stridsfordon inom samarbetsöverenskommelsen med Schweiz på det militärtekniska området. 1980 befordrades han till överste av första graden och 1983 fick han sin sista befattning som chef för fordonsavdelningen.

Hans Ulfhielm var oerhört pliktrogen och samvetsgrann och hans medarbetare fann det lätt att samarbeta med den mycket vänlige och försynta kamraten och chefen. Han var tystlåten och sade aldrig mer än vad som faktiskt behövdes för stunden. Som chef föredrog han att skriva små PM framför att tala inför medarbetarna.

Till hans uppgifter hörde att ansvara för upphandlingar för FMV:s och försvarets räkning och även detta skötte han med sedvanlig noggrannhet. Även om det inte fanns konkurrenter för ett objekt, kunde han alltid dela upp det i delar som kunde konkurreras ut.

Han var en god stilist vilket till fullo utnyttjades av kamraterna som fick sina alster granskade, korrekturlästa och korrigerade. Men han producerade även egna skrifter rörande framför allt stridsfordonsfrågor som t ex *Stridsfordonslära* 1959 som användes som lärobok av Krigshögskolan, och beträffande artilleriet där han medverkade i *Kungl Artilleriet. Karl XI:s och Karl XII:s tid* 1992 och i samma serie *Frihetstiden och gustavianska tiden* 1994. Han var också redaktör för *Militärteknisk Tidskrift* 1966–85.

Förutom familj och vänner var lantstället i Gransjö utanför Boden hans stora intresse. Han trivdes med tystnaden och närheten till skogen.

Detta speglar också kanske något av hans natur: god kamrat, tystlåten men alltid positiv och saklig.

Hans Ulfhielm invaldes i Krigsvetenskapsakademins Avd IV 1973, var dess andre sekreterare 1975–78 och sekreterare 1978–88.

Han tilldelades HM Konungens Guldmedalj i 12:e storleken med serafimerband 1988 och KKrVA:s Guldmedalj samma år.

Avdelningen för annan vetenskap av betydelse för totalförsvaret

Generaldirektör hans Olof Hörmander avled den 20 juni 2010. Hans närmaste är sönerna Leif-Ola, Ulf och Peter med familjer.

Olof Hörmander föddes i Degerberga 1923 av folkskolläraren Armand Jönsson och dennes hustru Alma. Han tog studenten i Lund 1942 och studerade sedan på KTH där han avlade civilingenjörsexamen 1946. Han anställdes vid Boliden AB för att 1954 övergå till AB Atomenergi där han 1961 utsågs till överingenjör. 1964 blev Olof Hörmander chef för Axel Johnsons institut för industriforskning där han stannade till 1983, då han utnämndes till generaldirektör och chef för Statens kärnkraftsinspektion, SKI. Samma år kallades han till hedersdoktor vid KTH. 1989 gick han i pension och fick uppdrag att som ensamutredare lämna förslag på *Kontroll av Kemiska produkter och varor* (SOU 1988:44).

Olof Hörmanders insatser sträckte sig över vida områden med tyngdpunkt inom energiområdet. Det har ju sedan länge präglats av stridigheter och konflikter och Olof Hörmander fick ofta stå i blåsten. Vid AB Atomenergi arbetade han bland annat med den senare så kontroversiella utvinningen av uran ur Ranstadskiffen och med studier av reaktorer för fartygsbruk. 1977–82 ledde han regeringens delegation för energiforskning där man skulle samordna de stora satsningarna som gjordes efter energikriserna i början av 1970-talet. Som chef för SKI fick han hantera flera stora utmaningar som till exempel

SKI:s granskning av den första rapporten angående slutförvaring av kärnbränsle i det svenska urberget. Kraven på SKI:s granskning var höga eftersom yttrandet skulle läggas till grund för beslutet att ge starttillstånd för de två nyaste reaktorerna. En annan känslig utredning var den om följderna för svensk reaktorsäkerhet efter Tjernobylikatastrofen. Han drev därutöver problemet med långsiktig kompetensförsörjning som en viktig fråga både för SKI och för hela kärnkraftsbranschen.

Olof Hörmander var alltså en professionell tekniker och naturvetare, men hans fritidsintressen låg, åtminstone för en utomstående, långt vid sidan av. Sålunda var han en driven klassisk akvarellkonstnär och efter pensioneringen och flytten till Österlen kunde han ta sig tid att utveckla det intresset ytterligare. Där var han också aktiv inom kyrkan. Han var alltså en rikt begåvad person med ett mycket brett register, varm och omtänksam både som chef och som vän.

Han invaldes i Ingenjörsvetenskapsakademien 1971, i Krigsvetenskapsakademien Avd IV 1979 och i Vetenskapsakademien 1980.

Professor emeritus Birger Schantz gick bort den 7 augusti 2010. Han efterlämnar närmast hustrun Gull-Britt Gustafsson och dottern i tidigare äktenskap Katarina med familj.

Han föddes i Stockholm 1932 som son till 1. byråsekreterare Olof Schantz och hans hustru Svea. 1951 tog han studenten i Stockholm och började efter värnplikten sina studier på Kungl Veterinärhögskolan där han avlade examen 1961. Året därpå blev han gästforskare i anesthesiologi vid School of Veterinary Medicine och Addenbrooke's Hospital i Cambridge. Han fortsatte sin forskarkarriär som resulterade i en doktorsavhandling 1974 och en docentur vid Veterinärhögskolan. 1979 utnämndes han till professor vid Lantbruksuniversitetet i Uppsala och blev där chef för den kirurgiska verksamheten.

Birger Schantz var särskilt intresserad av frakturbehandling, deltog ofta i internationella orto-

pedisymposier och inledde ett samarbete mellan Lantbruksuniversitet och Akademiska sjukhusets ortopediska klinik. Han ledde även vid det svenska FN-sjukhuset i Libanon i början av 80-talet en vetenskaplig studie om skottskador.

1983 gick Birger Schantz över till försvaret och blev forskningschef vid dåvarande FOA och därefter, 1986, huvudavdelningschef fram till pensioneringen 1997. Han var medlem av FOA:s styrelse och utnämndes av regeringen till ansvarig för den vetenskapliga kvaliteten vid FOA.

Han publicerade sig flitigt med vetenskapliga artiklar, främst inom transplantation, frakturbehandling och vapentraumatologi. Inom dessa områden bidrog han väsentligt till förbättringen av svensk krigssjukvård genom att utveckla etiskt acceptabla metoder för att använda levande, sövda grisar inom sjukvårdsutbildningen. Hans erkända auktoritet ledde också till att han utnyttjades som rådgivare till Singapores försvarsmakt 1994–95.

Birger Schantz anlätades flitigt som föreläsare vid internationella konferenser och även som fakultetsopponent vid en disputation i Köpenhamn. Därutöver deltog han i nedrustningsarbetet, främst avseende inhumana vapen och han bidrog också flitigt i av UD arrangerade internationella sårballistiksymposier. Bland annat ingick han i den vetenskapliga programkommittén i de av Sverige arrangerade internationella symposierna rörande ”Wound Ballistics”.

Birger Schantz tid i Cambridge präglade honom för livet: en perfekt gentleman med ett brittiskt uttal, intresserad av jakt och flugfiske, skönlitteratur och akvarellmålning, barockmusik och historia. Hans breda intressen och stora beläsenhet gjorde att han starkt bidrog till att göra samvaron och diskussionerna intressanta, inte minst inom den av ledamöterna Bengt Gustafsson och Bo Rybeck instiftade bioklubb som han regelbundet deltog i de senaste 10 åren.

Birger Schantz invaldes i Kungl Krigsvetenskapsakademien Avd V 1993.

Författaren är generalmajor och följde andra styresman i KKrVA.

